

at den Paagjældende virkelig ikke vil blive straffet. — Imod Forslaget under Nr. 109, hvis Tanke iøvrigt tiltaler mig, har jeg den Betænkelse, at som oftest vil det fremtræde som noget meget Tvivlsomt, om Borttagelsen af Noget, der tilhører en anden Mand, er skeet for at beholde det, eller kun for at benytte det til et bestemt Brug. Naar man altsaa vil udelukke offentlig Paatale i de Tilfælde, hvor Gjenstandene ere borttagne kun til Brug, saa vil det vistnok, forekommer det mig, være nødvendigt, at man giver nogle nærmere Bestemmelser i saa Henseende, og navnlig anseer jeg det for tvivlsomt, om man med Hensyn til de Sager, der omhandles i § 235, naar offentlig Paatale fra første Færd var reist, forbi det antoges, at Borttagelsen var skeet i almindelig tyvagtig Hensigt, skulde udelukke Paafjendelsen af den Grund, at det under Sagen blev antaget, at Borttagelsen kun var skeet for at benytte Tingene til et bestemt Brug. — Imod Forslaget under Nr. 111 har den ærede Minister udtalt sig, og dertil kan jeg henholde mig. — Forslaget under Nr. 112 agter jeg at stemme for. Det forekommer mig, at den Strafformildelse, der herved indføres, nemlig at unge Forbrydere kunne komme til at hændømmes i samme Tid til Forbrugs- og Tugthuset, fortjener Bifald. — Derimod maa jeg for mit Vedkommende udtale mig imod Forslaget under Nr. 113, og jeg vil bede de ærede Medlemmer at stænke de Bemærkninger, der ikke skulle blive mange, som jeg i den Anledning agter at gjøre, nogen Opmærksomhed. Jeg skal ikke opholde mig ved, at disse Ord: „i sin Næringsdrift“ ingenlunde kunne siges at være klare, men at man endog meget godt kan gjøre gjældende, at den Landbruger, han være stor eller lille, der sælger af sine Producter, forsaavidt ogsaa bliver indenfor „sin Næringsdrift“, thi det er ogsaa Næringsdrift, at producere og sælge sine Producter; men bortset deraf, selv om man ogsaa vil tage Ordet Næringsdrift i den Forstand, at man derved kun sigter til egentlig Næringsdrift, Handel, vilde jeg ikke ansee det for rigtigt, om man her vedtog dette Endringsforslag, ikke fordi jeg i og for sig har saameget imod den Tanke, der

ligger til Grund for det, som fordi det forekommer mig, at den ikke hører hjemme i en Straffelov. Den samme Reenhed, som den ærede Minister vil gjøre gjældende ligesom for et andet Endringsforslag, som jeg senere skal komme til at behandle, forekommer det mig ogsaa, der er Opfordring til at gjøre gjældende med Hensyn til dette. Der indføres ikke ved Lovudkastets § 276 noget Nyt i det Punkt, hvorom der her er Tale. Forordningen af 11te April 1840 § 47 har en Regel, der er ligesaa almindelig som Lovudkastets, idet den ganske i Almindelighed sætter en Bødestraf for den, der bruger Vægt og Maal, som ikke er lovlig justeret, eller som ved Tid og Brug er blevet forandret. Det er imidlertid ikke blot Straffeloven af 1840, som har Bestemmelser i denne Retning, men den almindelige Lovgivning om Vægt og Maal har naturligvis ogsaa saadanne Bestemmelser. Hvis man nu mener, at det overhovedet skal være tilladeligt at bruge uretterede Maal udenfor egentlige Handelsforhold, saa skal man forandre Lovgivningen om Vægt og Maal, men ikke lade denne uforandret og forandre en Straffebestemmelse, der altsaa forsaavidt ikke kommer i Overensstemmelse med Lovgivningen om Vægt og Maal. Den almindelige Lovgivning om Vægt og Maal findes som bekendt i Forordningen af 10de Januar 1698 og deri udtales som almindelig Regel at Alle, som handle enten i Stort eller Smaat i Kjøbstæderne og paa Landet med Varer, som bør at veies eller maales, skulle bruge de nye Maal og Vægt, og saa tilføies der: „dog er derfor ei en Bønde, som sælger sine Varer i Kjøbstaden i Borgernes Huse, eller en Borgere, som kjøber sin Fornødenhed i Smaat hos Kræmmere, Tappere og Høfere, forpligtet at have Maal og Vægt, uden de selv ville, medmindre Noget af dem udsælger Noget i smaa Partier enten paa Torvene, eller i deres Huse.“ Det er altsaa den almindelige Regel, at saavel Landbrugerne som Borgerne, der sælge Noget paa Torvet, skulle bruge det almindelige Maal og Vægt. Nu kan det, som sagt, omvendt siges, om man vil lade denne Bestemmelse blive staaende; hvis man ved den almindelige Næringslovgivning eller i Lovgivningen om Maal og Vægt vil sige: Vi ville forandre de hidtil